

VÁRHELYI KLÁRA (CHERNO)

Játszmák

Kalapban pipáz kinn a csend.
Mogorva – mélán rágja magát –
Köp egyet – ez a rend
itt – s néz utána a füstön át.

A pletyka kukoricát foszt.
Az elhulló szemek –sóhajok:
ő tudja a jót és a rosszt,
hogy miért van így, ki az ok,
és főleg azt, hogy könnyebb ez,
mint a hogyan, ha nem lenne.

Ülünk szemközt – miként lesz...
Hol a mi játszmánk benne?

Lépcsőházak

(ajánlva: S.P.-nek)

Összeívelt mozdulatunkra lobban
szolgaként minden zene, míg nyakadra
vágy rakódik fel leheletnyomokban:
hajnali pára.

Szerteszórt vízpermeten imbolyogva
még alig több önmaga kételyénél,
hát erényünk ázik a házsorokra.
Csikkek, eső, szél.

Csalfa szégyencsók pirul el helyettem,
s íveket hajlítva gerincvonásom
tengelyén, már oly nehezen súgom: nem,
mégse szeretném...

Lordózis

Sietősszagú szám
adott reggel csókot,
értéktelen, tengerszám
citált szeretlek.

Mikor? Egy határidőnaptár...
– persze több vagy egy programnál –
dehát... tudod... meg kell értened!
Már az utcán nézem át
elhoztam-e mindent, tárcát,
mobilt, az életem...
Fázósan gombolkozom.
Ködszítált dioxid-ózon
nyújtózkodik végtelen.

Tudod, így hajnalra
kell az a néhány óra
és nem is az alvás végett...
csak idő kell a bőrnek, érnek,
hogy mit rám mázoltál pirt
– és a félhomály is alig bírt
lekaparni belőle –
azt végleg fehérre törölje.

A tányér maradt az asztalon.
A fél korty sört is otthagytam.
Mi cinóberrel telünk meg.
Sziluettünk együvé vág,
s alig látod árnyékát
színes, ólmozott üveg
testünknek.

Leheletnyi szürke csókba
hajlított huszad-óra.
Sietősszájú szeretlek...

Pszichoanalízis

Néha az álmaid állattá zárnak,
csakhogy fény csikosan essen rám,
s markoljam árnyát a tétahullámnak
önmagam innenső oldalán.
Mert széthasadtam alattam,
és a rácsárnyékon csüngve
csak limbázom be zavartan
a tudattalan ürbe.

Lépcsőn lemenő akt

(Marcel Duchamp azonos című képére)

Szertenyúló pillanat, ívbe metsző
gondolat, szénkarcolat, éledő báj,
meztelen nő, kósza homály. Vonalból
szótt az Örök nő.

Mozdulatlan mozdulat, összeolvadt
tér, idő: lassan halad, összesorvad,
egyre nő és egyre szalad...s ígézőn
fest ez örök test.

Ívelődő testeket összezúzó
szerkezet: lábak, kezek, elfolyó tett,
egy halottá lett vetület, s a lépcsőn
egy lemenő akt.